

SFIDI

číslo 05 / 2017

_škola

_farnosť

_ihriskó

_dom

_informačník

_Rozhovory

_Advetné zamyslenia

_Don Bosco Vietnamu

_téma: Advent

SALEZKO
BANSKÁ BYSTRICA

Úvodník

Prvou adventnou nedeľou sme vstúpili do nového cirkevného - liturgického roku. Pri pohľade späť na uplynulý rok sa nám ukážu mnohé krásne udalosti, ktorými nás Pán obdaroval. Nepochybne jeden z najkrajších darov sme dostali v udalosti blahorečenia

Titusa Zemana. Je to dar, ktorý vyvoláva obdiv, ale zároveň nás má inšpirovať. Často sme totiž v pokušení ísť cestou najmenšieho odporu. Voliť si pohodlnejšiu, ľahšiu cestu. Podľahnúť tomuto pokušeniu však znamená zastať na polceste, prestať rásť. Adventné obdobie, do ktorého sme vstúpili, nás chce prebudiť z tejto pohodlnosti. Výzva „bdejte“ je pre nás pozvaním zobrať vážne evanjeliové posolstvo o úzkej ceste a tesnej bráne. Nech toto adventné obdobie je pre každého z nás opätovným rozhodnutím verne nasledovať Božie volanie, aj keď nás bude pozývať k náročným a ťažkým rozhodnutiam a úlohám.

Čo všetko sa udialo na jeseň v Salezku?

V predposlednú októbrovú nedeľu ožilo saleziánske stredisko misijným duchom. Pri príležitosti **Svetového dňa misií** mali prítomní možnosť vcítiť sa do života ľudí, ktorí odchádzajú zo svojich domovov do ďalekých krajín a šíria kresťanstvo. Martin Sloboda sa v prednáške podelil o svoje skúsenosti z misijnej cesty do Mexika. Deti sa v zábavnej hre potom vžili do úlohy misionárov a plnili úlohy typické pre rôzne krajiny.

Túto jeseň sa rozbehla aj siedma séria kurzu s názvom **Manželské večery**. Je určený pre manželov bez rozdielu veku či vierovyznania - dôležité je, že si chcú nájsť čas pre svoje manželstvo. Prostredníctvom DVD prednášok manželov Leeovcov, ktorí tento kurz vytvorili, a následnej diskusie v páre môžu lepšie spoznať vlastnosti a potreby toho druhého a upevňovať tak svoj vzťah.

Na konci októbra sa na sústredenie vybral náš mládežnícky **spevácky zbor STAGG**. Keďže zloženie zboru sa postupne obmieňa, vedúci sa tento raz sústredili najmä na zopakovanie repertoáru starších piesní. Nechýbal však ani zábavný večerný program, počas ktorého zboristi tvorili v skupinkách hudobné vyznanie lásky

alebo sa zahrali hudobnú schovávačku so záludným Gejzom Dusíkom.

November priniesol priestor pre stíšenie - skupinka mladých na chate „Ranč“ absolvovala jeden z turnusov **duchovných cvičení**. Ich nosnou témou bola Panna Mária, ktorú mladí postupne spoznávali v slovách Svätého písma. Napriek nepriazni počasia sa účastníkom podarilo na chvíľku zastaviť každodenný kolobeh a v tichu a modlitbe načerpať novú duchovnú silu.

Všetkým nadšencom hudby spríjemníl predlžujúce sa chladné dni tradičný **Cecilfest** - oslava sviatku svätej Cecílie, patrónky hudobníkov. V príjemnej hudobnej kaviarni si pri chutnom občerstvení mohli vychutnať živé vystúpenia spevákov rôzneho veku so spoločnou vášňou pre krásu hudby.

V prvý decembrový víkend sa mladí vzdelávali na ďalšom z kurzov **Strediskovej školy animácie**. Doo-bedie strávili na duchovnej obnove, ktorá ponúkla priestor uvažovať o saleziánskej modlitbe a úcte k eucharistii. Poobedný program sa niesol v téme vlastností saleziánskeho animátora pre prvákov a príkladu prvých kresťanov pre tretiakov.

Na prvú adventnú nedeľu všetky sásovské deti prišiel navštíviť **Mikuláš**. Tak, ako biskup Mikuláš, ktorého si týmto sviatkom pripomínáme, poukázala akcia na myšlienku, že je potrebné nielen dostávať, ale aj dávať. Mikuláš malými sladkosťami obdaril deti a tie zas mohli svojim nepotrebným zimným oblečením obdať ľudí v núdzi.

V týchto dňoch sa už v plnom prúde rozbehli nácviky nového **muzikálu Ester**, ktorý si budete môcť vychutnať v dvoch premiérach už 28. januára 2018. Realistický príbeh o tom, ako jedno dievča s dobrým srdcom môže dokázať veľké veci, sa odohráva v prostredí školy, v ktorej to s mladými začína ísť dole vodou. Podieľa sa na ňom viac ako 30 hercov, tanečníkov a technických asistentov pod režisérskou taktovkou saleziána Juraja Kovaľa.

Nenechajme si ukradnúť čas pre rodinu

V ďalšom z radu rozhovorov s manželskými párami sme sa porozprávali s manželmi Dominikou a Jurajom Hajkovskými. Životné cesty ich priviedli do Banskej Bystrice, kde dnes vychovávajú päť detí. Spolu sa angažujú v saleziánskom stredisku, ale podieľali sa i na tvorbe niekoľkých brožúrok edície Viera do vrecka z Vydavateľstva don Bosco. Juraj je tiež autorom dobrodružnej knihy Drakobijec.

Môžete povedať každý krátko niečo o sebe a o rodine, prostredí, z ktorého pochádzate?

J: Narodil som sa v Humennom, žili sme v Trnave a neskôr v Kežmarku. Vyrastal som v úplnej rodine so štyrmi bratmi a dodnes sa radi stretávame. Mamka je katolíčka a vychovávala nás k viere, s otcom som si začal skutočne budovať vzťah až v dospelosti. Som skaut a fanúšik hôr, koní a gitary.

D: Pochádzam z Michaloviec, vyrastala som spolu s mladším bratom pod starostlivým dohľadom mamky, ocka a celej rozvetvenej rodiny. Moja cesta k Bohu sa začala na gymnáziu, asi v 15 rokoch, keď ma spolužiačka pozvala do domčeka FMA. A mojou prvou animátorkou bola sestra Monika. :-)

Ako vyzerala cesta vášho vzťahu až k manželstvu?

Spoznali sme sa v Trnave v jednom ročníku štúdia psychológie. Vzťah rástol pomaličky, začali sme spolupracovať na vedení stretnutí

pre vysokoškolákov, chodili sme do speváckeho zboru, potom sme sa začali stretávať aj s mladými na Kopánke (saleziánske stredisko v TT), a tak pomaly naše priateľstvo prerastalo v niečo viac... Asi v 3. ročníku sme začali spolu chodiť, potom sme sa rozišli a definitívne sme sa dali dokopy tesne pred koncom 5. ročníka. Vzali sme sa v apríli 2002.

Plánovali ste si veľkú rodinu alebo ste to nechávali skôr na Božiu vôľu?

Na začiatku sme snívali o štyroch deťoch, neskôr sme naše plány vzhľadom na okolnosti zredukovali na tri, ale Pán Boh mal trochu iné počty a vďaka tomu sa teraz tešíme z troch chalanov a dvoch krásnych dievčat. V konečnom dôsledku sa teda tešíme z každého prejavu Božej vôle či nami plánovanej, alebo neplánovanej.

Vedeli ste sa vo výchove svojich detí zhodnúť alebo ste museli hľadať rôzne kompromisy?

J: Myslím, že vo veľkej väčšine vecí sa zhodujeme. Sú však miesta, kde máme odlišné názory a tam potom hľadáme tie kompromisy.

D: V najdôležitejších líniiach sme sa zhodli - vychovávať deti s vierou a vo viere, snažiť sa im vštepiť základné ľudské hodnoty a viesť ich k zodpovednosti za svoj život. To, ako to robíme a budeme robiť, je predmetom našich rozhovorov. Neustále hľadáme, pretože nie všetko funguje podľa našich predstáv, každé

dieťa je iné, meníme sa i my sami. Veľakrát spravíme nejakú chybu, ktorú sa potom snažíme naprávať... Najťažšie pre mňa je prijať fakt, že nie všetko môžem ovplyvniť a nie na všetko mám dosah.

Zdá sa vám, že sa menia výzvy a roly dnešných rodičov v životoch ich detí?

J: Ja si myslím, že výzvy sú veľmi podobné. Možno sa menia médiá, nástroje - človek sa však tak rýchlo nemení a ani deti nie. Podobné problémy, ako prežívajú ony, sme prežívali aj my. Čo ma fascinuje na dnešnej dobe je to, že role otca sa prikladá väčší význam ako v minulosti. Ak dnes chce byť chlap lepším otcom,

má veľa zdrojov na inšpiráciu a nemôže sa vyhovárať.

D: Mám pocit, že oproti minulosti sa pojem slobody vymkol všetkej kontrole. Naša doba ponúka toľko rôznych alternatív života i výchovy, že mnohí rodičia sa dnes akoby zľaknú zodpovednosti za výchovu svojich detí. V strachu, aby ich nespútali a neobmedzili ich slobodný vývoj, radšej nerobia nič. Pod rúškom slobody nechávajú 4-ročné dieťa rozhodnúť sa, či pôjde k lekárovi, keď je choré, či povie prepáč, keď niekomu ublíži, alebo pôjde spať vtedy, keď sa samo rozhodne. Takto bez hraníc dieťa akoby poletuje vo vzduchoprázdne bez opory, bez istoty. Vyrastajú

generácie ľudí, ktorí majú pocit, že sú stredobodom vesmíru a ich potreby sú nadradené všetkému ostatnému.

Juraj, ty si aktívny v spoločenstve otcov a synov s názvom OTCaSY. Môžeš povedať viac o jeho význame a o tom, aké boli tvoje začiatky s týmto spoločenstvom?

J: Začiatky si už poriadne ani nepamätám. Spoločenstvo otcov v Bystrici a neskôr aj v iných mestách vzniklo z vnútornej potreby, ktorú sme prežívali viacerí chlapi, v tom istom čase. Verím, že v tom mal dočinenia niečo aj Duch Svätý a naše manželky. :-) Podobné veci sa diali a aj dejú vo viacerých častiach Slovenska.

Ja osobne som cítil potrebu zdieľať svoje otcovstvo, mužstvo a svoj duchovný svet aj s inými chlapmi - počuť ich názory, mať spoločné zážitky, rásť a formovať sa v spoločenstve chlapov. Zároveň sme chceli vytvoriť bezpečné formačné prostredie pre synov tým, že ich dáme dokopy. Úplne sme sa na tom všetci zhodli. A tak nejako vznikli OTCaSY. Viac o projekte je na stránke www.otcasy.sk.

Čo je z tvojho pohľadu v dnešnej dobe najťažšie na dospievaní chlapcov?

J: Z môjho pohľadu je náročné budovať kvalitný vzťah a prežívať kvalitný čas s deťmi. Vnímam, že doba, v ktorej žijeme, bojuje o každú sekundu pozornosti detí, zvlášť chlapcov, lebo tí sú veľmi náchylní svoj čas úplne darovať IT technológiám - smartfónom, počítaču. Otec v dnešnej dobe často ťahá za kratší koniec až do chvíle, keď prizve do tohto boja Boha.

S akým prístupom by mal vystupovať otec voči svojmu synovi?

S prosbou o radu som sa nedávno obrátil na 70-ročného kňaza, pátra Lorenza, a dal som mu podobnú otázku. Povedal mi: „Dôveruj a neboj sa miliónkrát!“ K tej dôvere ma povzbudil slovami, že okrem mňa má môj syn aj Otca s veľkým O a ten ho nikdy neopustí a nezabudne na neho. Tak sa o to snažím. Myslím, že je to cesta, na ktorej rastieme obaja.

Akými problémami prechádzajú dnes mladé dievčatá?

D: Presne tak, ako tie pred 100 či 1 000 rokmi, hľadajú potvrdenie svojej hodnoty, ktoré v prvom rade potrebujú získať najmä od otca, ale aj mamy či svojho najbližšieho okolia. Potrebujú počuť, že sú jedinečné, že sú videné, že sa páčia, že majú nesmiernu cenu presne také, aké sú, so svojimi ženskými vlastnosťami a darmi... Kým dievča dospeje k tomu, že túto hodnotu má v Bohu bez akýchkoľvek podmienok, potrebuje to počuť od svojich blízkych. Táto informácia má najväčšiu váhu, ak pochádza od otca, ak otec prijíma dcéru a potvrdzuje ju ako ženu.

A čím im v tom kladie dnešná doba prekážku?

D: Už generácia našich prarodičov pod vplyvom rôznych spoločenských zmien (priemyselná revolúcia, feminizmus a pod.) začala byť v tomto pomýlená a prestala túto hodnotu odovzdávať svojim dcéram. Rodiny sa začali rozpadáť, prípadne fungujú na diaľku, a tak dnešné dievča málokde dostane

to, čo skutočne hľadá. Spoločnosť je zameraná na výkon. Ženstvo v podobe lásky, prijatia druhých a materstva už nie je akceptované ako dostačujúce v porovnaní s úspechom, kariérou. Rovnako ženské emócie, cudnosť, intuícia sú odsúvané na druhú koľaj, pretože nie sú dostatočne pochopiteľné a svet ich má problém prijať. Dievča tak hlboko prežíva pocit, že hodnotu má len vtedy, ak je úspešná - vo vzťahoch s mužmi, v škole, v práci, v spoločnosti. Rovnako ako muž má potrebu hnať sa za úspechom, postupovať v rôznych rebríčkoch, ale cena pred svetom, ktorú tým získava, je len slabá náplast. Vnútorne presvedčenie o vlastnej hodnote tým nezíska.

Aká je podľa teba najdôležitejšia úloha matky v rodine?

D: Zostať ženou. Takou, ktorá je vnímavá, citlivá, prijímajúca, vyjadruje emócie, ale zároveň necháva slobodu ľuďom okolo seba... A takto odhaľovať ženský svet mužom - synom a odovzdávať dedičstvo ženskej hodnoty dcéram.

Je podľa vás vôbec ešte možné vychovávať svoje deti inak, ako to „diktuje“ dnešná doba a ochrániť ich pred nesprávnymi vplyvmi?

J: Čoraz viac som presvedčený o tom, že nás deti prekvapia, ako vedia dobre naložiť s problémami okolo nich. Väčšinou k tomu potrebujú najmä naše povzbudenie a dôveru.

Myslím si, že je tiež veľmi dôležité, aby cítili, že rodina, rodičia, súrodenci, domov je prístav, kde môžu načerpať

úctu, lásku, povzbudenie a nové sily. Spoločnými rozhovormi a večerným zdieľaním pred modlitbou sa snažíme hovoriť o prežitom dni, podeliť sa o zážitky, niekedy sa vyrozprávať, podeliť sa o rôzne pohľady.

D: Pre mňa je dôležité nenechať si „ukradnúť“ čas pre rodinu - nenechať sa opantať mobilmi, televíziou, nadmierou koníčkov a podobne, pretože keď nemám čas porozprávať sa s manželom, deťmi, vypočuť si ich, zaujímať sa o nich, v podstate sa sama „vytesním“ z ich sveta.

Ako prežívate vieru vo svojej rodine?

D: Viera je našou súčasťou, neprežívame ju oddelene od iných vecí. Rovnako ako v iných rodinách sa spolu modlíme pred jedlom, v aute či večer, čítame si, chodíme na sväté omše. Rozprávame sa o všetkom možnom, odpovedáme na zvedavé i pochybovačné otázky detí a sami zisťujeme, nakoľko z nich nepoznáme uspokojujúcu odpoveď. :-)

J: V poslednej dobe sme si povedali, že chceme vniesť do rodiny viac čítania zo Svätého Písma. Pri večernej modlitbe sa snažíme s čiastočnými úspechmi si prečítať evanjelium nasledujúceho dňa.

Vnímate, že saleziánske prostredie pomáha mladým objaviť svoju úlohu ženy a muža a ich povolanie?

D: Mne v časoch môjho dospievania to určite pomohlo, najmä vďaka ľuďom, ktorí ma v tom čase viedli - spovedník, duchovný sprievodca a mnoho iných. Keďže aj naše deti sa už pomaly „zabývajú“ v našom stredisku, verím,

že to pomôže aj im.

J: Vnímam, že saleziánske prostredie má potenciál na to, aby pomáhalo objavovať aj túto stránku života.

Čo vás vedie k tomu, že sa v saleziánskom stredisku angažujete? Cítite, že aj vás to posúva v niečom k lepšiemu?

J: Myslím, že každý z nás je povolaný

k tomu, aby sme svoje dary a talenty odovzdávali v spoločenstvách, v ktorých žijeme. Naším spoločenstvom je aj naša farnosť a môžeme povedať, že stredisko je veľký dar pre našu rodinu, a som rád, že sa v ňom môžeme angažovať.

Alica Vosková

Naši hokejbalisti odohrali prvú sezónu v 3. banskobystrickej lige

Naša domáca Saleziánska hokejbalová liga (SHL) má už 18-ročnú tradíciu. V nedávnej dobe sme nadviazali spoluprácu s Banskobystrickou hokejbalovou úniou a naša liga sa stala ich 3. hokejbalovou ligou – junióri. Aktuálne je v lige registrovaných 57 hráčov v 6 tímoch. Po jesennej časti lige kraľuje tím Mladši s 13 bodmi, za ktorými nasleduje tím THK, Red Devils a Dark Riders, ktorí získali rovnako po 9 bodov. Zvyšok tabuľky si podelili tímy Red Berries a Kings.

Chlapci mali počas jesennej časti ligy možnosť zmerať si sily v priebehu 15 zápasov, ktoré odohrali. Tohtoročnú sezónu sme otvorili úvodným turnajom v sobotu 14. októbra, na

ktorom sa stretlo proti sebe 5 tímov. Nechýbali emócie, nečakané zvraty, napínavé súboje a hlavne zábava. V individuálnom rebríčku sa hráčom taktiež podarilo získať cenné body - M. Bošľa (Dark Riders) získal 9 bodov, druhému R. Vladykovi (THK) sa ich podarilo získať 8 a tretím v poradí je T. Briak (Red Devils). Pred nami je teraz jarná časť ligy, play-off, a záverečné vyhodnotenie turnaja.

Hokejbalová Extraliga SR sa hrá turnajovým spôsobom. K dnešnému dňu sme odohrali 3 turnaje s vekovou kategóriou do 12 rokov (U12) a 3 turnaje s vekovou kategóriou do 14 rokov (U14). Prešli sme slovenskými mestami od Prešova cez Vrútky,

Považskú Bystricu až po Bratislavu. Nateraz máme vo vekovej kategórii U12 oficiálne registrovaných 22 hráčov, vo vekovej kategórii U14 15 hráčov. Chlapcom a dievčatám pomáhame zdokonaľovať sa v herných zručnostiach, v tímovej spolupráci, ako i v kondičnej príprave. Ďalej ich vedieme v oblasti výchovy k ľudským hodnotám, správaniu fair play a podobne. Formou tejto našej činnosti sú tréningy dvakrát do týždňa a účasť na spomenutých turnajoch Hokejbalovej Extraligy SR. Tešíme sa postupnému zlepšovaniu hráčov, ale najmä nasadeniu a radosti z hry, ktorá je na ihrisku vidieť. Túto našu ponuku pre mladých chceme skvalitňovať, čoho dôkazom je aj to, že dvaja z našich dobrovoľníkov

nastúpili do vzdelávacieho programu trénera I. kvalifikačného stupňa, ktorý realizuje FTVŠ UK Bratislava. Naďalej pozývame záujemcov z radov chlapcov a dievčat, ktorých by tento šport zaujímal, aby si ho prišli k nám do Salezka vyskúšať. Tréningy mávame v každý utorok a štvrtok o 17:00.

Veľká vďaka patrí všetkým dobrovoľníkom, podporovateľom a rodičom hráčov, ktorí akýmkoľvek spôsobom prispeli k realizácii týchto aktivít.

Peter Jurčišin-Kukla, SDB - zodpovedný za SHL

Kontakt: 0911911544,

peter.kukla55@gmail.com

Nikdy by mi nenapadlo, že budem rehoľnou sestrou

V tomto vydaní SFIDI sme sa rozhodli priblížiť Danku Oremovú. Zo sásovského sídliska sa nakoniec dostala až k ceste zasväteného života a dnes svoje talenty dáva do služby ako sestra FMA.

Nie všetci z našej farnosti ťa poznajú. Predstavila by si sa nám v krátkosti?

Ak by si ma niekto nepamätal, tak by som to zhrnula takto: Oduševnený športovec a hráč všetkých kategórií: gitara, hry a akékoľvek scény. Dobrodružstvo, cestovanie, zábava a, samozrejme, keď bolo treba, aj zodpovedná animátorka :-)

Ako si pôsobila v oratku predtým, než si sa stala sestrou FMA? Ako si sa

dostala k svojmu povolaniu?

Moja cesta do strediska viedla cez starý kostol a detský zbor. Saleziáni v tom čase bývali ešte na byte. Keď sa postavilo stredisko, boli sme medzi prvými, ktorí naň cíhali. Pamätám si, ako nám cez letné prázdniny dával Vincko Feledik rátať peniaze zo zvončeka. Neskôr sme cez prázdniny pomáhali tete kuchárke pri zavaraní kompótov. To boli moje prvé kroky v saleziánskom stredisku, potom to priamoúmerne pokračovalo - partia, zbor, šport, animátorstvo, stretká. Tak sa stala neoddeliteľnou súčasťou môjho takmer každodenného života veta: „Mama, čau, idem do strediska, a neviem, kedy sa vrátim!“ Neskôr prišli aj sestry, ktoré sme najskôr -

priznám sa - nemali až tak v láske, ale časom sme si k sebe našli cestu. Bolo to síce ako výstup na Mount Everest, ale zjavne to prinieslo svoje ovocie.

Predbiehalo niečo tvojmu povolaniu? Alebo si hneď vedela, že toto je cesta, ktorú si pre teba pripravil Pán?

Nikdy v živote by mi nenapadlo, že sa mi niečo takéto môže prihodiť! Pri tejto príležitosti musím spomenúť ľudovú múdrosť: „Človek mieni, Pán Boh mení.“ Asi po maturite som začala viac rozmyšľať, čo so životom, bavilo ma pracovať s ľuďmi, byť medzi mladými, páčilo sa mi, ako to fungovalo u nás v stredisku. Tu mi niekde v podvedomí začala znieť otázka, že či by som chcela podobne pokračovať aj ja, dávať ďalej, čo som dostala... K tomu sa pridali

dlhé rozhovory so sestrami FMA a rodinné saleziánske prostredie, ktoré podporovalo moje odhodlanie skúsiť seriózne hľadať, čo by Pán Boh mohol odo mňa chcieť.

Kde momentálne pôsobíš a čo je tvojou hlavnou činnosťou?

Momentálne pôsobím v Dubnici nad Váhom, kde som poverená riadením Súkromného centra voľného času Laura. K tomu sa podieľame spolu s bratmi na formácii animátorov v našom stredisku a ešte učím pár hodín angličtiny a telesnej výchovy na tunajšej cirkevnej škole.

Prejdime k niečomu aktuálnejšiemu. Prednedávnom vyšla spoločenská hra Hranica, pri ktorej vzniku si stála aj ty. Ako si sa vôbec dostala

k myšlienke, že spravíš niečo také? Vnímaš to ako Boží dar, talent, ktorý môžeš a máš ponúkať druhým?

Myslím si, že nemusím vysvetľovať, že som fanúšik spoločenských hier tak, ako aj sestra Mária Nagyová, s ktorou sme dlho snívali, či by sme aj my spravili nejakú spoločenskú hru. A blahorečenie Titusa Zemana bolo príležitosťou zrealizovať náš sen. S

Majkou veríme, že to nebola naša posledná iniciatíva.

Okrem toho, že ma to baví a podporuje to rodinnosť, je to skvelým prostriedkom na rozvíjanie tvorivého myslenia a budovanie spoločenstva... a tiež spôsob, ako si nájsť k mladým cestu.

Nejaké povzbudivé slovko na záver?

Nedávno som dočítala knihu od Maxa Lucada: Zvládneš to, v ktorej cez príbeh Jozefa Egyptského a svoj vlastný ukazuje na jednu podstatnú vec a tou je, že cez akékoľvek ťažkosti, slabosti alebo zranenia si prejdeme, Boh je ten, ktorý všetko zlé premieňa na dobro, aj keď je tomu niekedy ťažké uveriť. No aby to bolo výstižné a povzbudivé, povedala by som: „Majme nádej.“

Ivan Bernát

Prostredníctvom hudby slúžia Bohu i nám

V tomto čísle vám prinášame rozhovor s dvomi osobami, ktoré určite dobre poznáte. Hildegarda Vaterková a Gabriela Arendáriková sú naše dlhoročné organistky, ktoré svojím hraním a spevom už niekoľko rokov obohacujú chvíle strávené na svätých omšiach.

Kedy ste začali s hraním na organe a ako dlho už hráte?

H: Prvýkrát v živote som hrala jednu pieseň z kancionála, keď som mala asi 14 rokov, a pravidelne som začala hrať v pätnástich. Postupne som začala hrať častejšie a to trvá až do dnešných dní, čiže už to bude pomaly

40 rokov.

G: Začala som hrať na starom zanedbanom organe v kostolíku v Starej Sásovej. Po príchode Saleziánov sa Sásová stala farnosťou a odrazu boli v kostole omše každý deň a v nedeľu dokonca tri. Po otcovi, ktorý sa v mladosti sám naučil hrať na organe, som zdedila starý kancionál a doma sme mali klavír. Mala som ukončené dva cykly hudobnej školy a sedemnášť rokov som vôbec nehrala. Bol Advent, blížili sa Vianoce a niektoré omše ostali tiché. A tak mi napadla hlúpa myšlienka, vďaka ktorej trápim nielen seba, ale aj iných ľudí už 27 rokov.

Chce to odvahu spievať a hrať pred celým spoločenstvom na svätej omši. Ako to prežívate?

H: Keď spievam spoza organu, trému takmer nemám, ale keď je nejaká výnimočná slávnosť, tak ju pociťujem. Som rada, že nemusím spievať od ambóny a necítim na sebe pohľady ľudí. Spievam však rada.

G: V pokore. Som si vedomá, že spievať neviem (už od detstva mám problém s hlasivkami), na pedáloch nehrám, s improvizáciou mám problém, a keby mi spadli noty, tak nehrám. Pri organe fungujem len vďaka spevu mojich obetavých pomocníčok, bez ktorých by som to už dávno zabalila a ktorým som úprimne vďačná.

Čo je pre vás najťažšie pri hraní a z čoho sa najviac tešíte?

H: Pri hraní sú pre mňa najťažšie skladby, ktoré sa musím učiť a sú v zložitejších hudobných stupniciach. Najviac sa teším z hrania ako služby v liturgii a keď sú s ňou ľudia spokojní.

G: Najhoršie sa mi hrá vtedy, keď ľudia očakávajú pekný zážitok, napríklad na Vianoce, na Veľkú noc, na svadbách, na birmovkách a podobne. Bojím sa, že ich očakávania nesplním. Najviac sa teším, keď sa ľudia zapájajú do spevu.

Stíhate popri hudobnom sprevádzaní vnímať svätú omšu alebo ste si museli vypestovať určitý postoj sústredenia sa, aby ste nepremýšľali len nad ďalšou piesňou?

H: Za tie roky hrania mi nerobí

problém po zahraní a zaspievaní piesne prepnúť pozornosť na svätú omšu a nad ďalším hraním vôbec nepremýšľam – na to sa sústredím, až keď príde. A keď som myslou niekde inde, príčinou bývajú iné dôvody, nie hranie.

G: Ja sa ťažko sústredím na svätú omšu aj vtedy, keď nehrám. A stáva sa mi, že pri hraní na niečo zabudnem alebo to zbabrem len preto, že som myšlienkami niekde mimo omše. Rozdiel je len v tom, že keď nehrám, tak to nik nezbadá, ale keď hrám, tak to zbadajú všetci.

Poviete si niekedy „konečne tichá omša“ alebo si zjdete na svätú omšu vypočuť niekoho iného?

H: Vy viete čítať myšlienky? To som si už povedala veľakrát. Hru niekoho iného aktívne nevyhľadávam, ale užívam si napríklad mládežky alebo svätej omše na dovolenke.

G: Nemám veľa príležitostí ísť na svätú omšu, keď hrá niekto iný, ale tieto omše mám najradšej. Rada si vypočujem omšu aj z rádia alebo sa zúčastním rannej tichej svätej omše.

Máte nejakú vtipnú historku v

súvislosti s hraním na svätej omši?

H: Raz na svadbe nášho farníka som počas omše spevákom žalmu pre časovú tieseň zhadzovala noty z chóru. V inej situácii som raz neprišla hrať na najväčší sviatok roku – Veľkonočnú nedeľu – ráno do Starej Sásovej. V ten rok sa menil zimný čas na letný z Bielej soboty na Veľkonočnú nedeľu, o čom sme nevedeli, keďže sme sa v rodine v rámci pôstu zriekali sledovania TV a počúvania rozhlasu. Ľudia, ktorí išli z kostola, sa na mňa usmievali, či som zaspala, a ja som nechápala. Myslela som, že idú domov z predchádzajúcej omše, a pritom išli z tej „mojej“. :-)

G: Za tie roky hrania som zažila viac vtipných situácií. So spevom mi najčastejšie pomáha moja kamarátka Vlasta a ona obsluhuje aj počítač. Už dvakrát sa nám stalo, že poslala na monitor text inej piesne, ako som hrala. Ľudia statočne spievali to, čo videli a počuli, a mňa premkla hrôza, ako to dopadne. No Pán Boh je dobrý. Vždy trafila taký text, ktorý sadol, a pieseň sme šťastne dospievali do konca.

Máte rada organovú hudbu aj „mimo služby“?

H: Mám veľmi rada organovú hudbu a klasickú hudbu všeobecne.

G: Napriek tomu, že organová hudba sa mi páči, na organové koncerty chodím málo. No určite sa polepším. :-)

Hrali ste niekedy aj v inom kostole alebo máte vysnívané miesto, kde by ste si rada zahrali?

H: V mladosti som pravidelne hrávala v kostole sv. Martina v Martine, kde som vypomáhala ockovi, ktorý tam bol organistom 54 rokov. Po presťahovaní do BB som hrávala v dedine v Sásovej a od postavenia nášho kostola hrávam pravidelne tu. Nemám ambície hrať na nejakých špičkových nástrojoch (organoch), tie vyžadujú špičkových umelcov, na ktorých som prikrátka, keďže som absolvovala len základnú umeleckú školu.

G: Dvakrát v týždni chodím hrať do Starej Sásovej a občas aj do krematória. V Sásovej máme digitálne organy, na ktorých môžem využívať transpozíciu a čiastočne nahradiť hru na pedáloch. Na poctivom píšťalovom organe neviem hrať, a preto po tom ani netúžim. Hrať na

píšťalovom organe treba vedieť, nestačí, že človek vie hrať na klavíri. Ale keby som bola mladšia a mala viac času, určite by som sa to chcela naučiť.

Čomu sa venujete vo svojom „civilnom“ povolaní a čo robíte rada vo voľnom čase?

H: Hoci som pôvodným povolaním zdravotná sestra a neskôr som vyštudovala aj učiteľstvo etiky a náboženstva, životnými okolnosťami väčšinu pracovného života prežívam ako priehradková pracovníčka na pošte na našom sídlisku. Vo voľnom čase najradšej čítam, sem-tam pletiem a vyšívam. Mám rada prírodu a s manželom radi navštevujeme kultúrne pamiatky Slovenska.

G: Moje terajšie povolanie je „dôchodca“, aj keď si fandím, že na to nevyzerám. Som rada, že som sa toho v zdraví dožila. V minulosti som vystriedala viac zamestnaní, napríklad robotníčka v pekárňach, laborantka, vychovávateľka, učiteľka... Najdlhšie (20 rokov) som pracovala na inšpektoráte práce. Dnes sa už hanbím priznať, že som vyštudovala chémiu. Vo voľnom čase rada štrikujem, háčkujem alebo vyšívam, surfujem na internete (hlavne na saleziánskych stránkach), v lete sa rada bicyklujem a veľmi rada plávam v jazere alebo na priehrade. A, samozrejme, čítam SFIDI. Doma chovám dve mačky.

Peter Vaterka

Keď je núdza najväčšia, pomoc Božia najbližšia...

Týmito slovami sa začal rozhovor s jednou našou dobrou a zbožnou farníčkou Margitkou: „Mám 86 rokov a chcem sa podeliť o svoj príbeh. Jedného letného rána v tomto roku som sa prebudila o piatej hodine s úplne ochrnutou ľavou nohou a rukou. Nemohla som sa pohnúť, bola som sama v byte, úplne dezorientovaná. Pravou rukou som sa skúšala štipať a trieť, no nič som necítila. Nešťastná som rozmyšľala, čo urobiť. Trvalo asi dvadsať minút, kým som sa zošuchla z postele na zem. Chcela som sa nejako doplaziť k telefónu. No uvedomila som si, že keby som aj privolala pomoc, do bytu sa nedostanú, lebo máme bezpečnostný zámok. Dcéra bola v nočnej službe, syn býva vo Zvolene.

Vtom, ako som na zemi rozmyšľala, že nemám žiadnu pomoc, ani neviem ako som sa doplazila k oltárik, ktorý bol najbližšie, kde sa modlievam a kde mám vystavený obrázok Božieho Milosrdenstva. Tu som hľadala pomoc u toho najvyššieho Lekára, ktorého som vrúcne poprosila o pomoc. Pravou rukou som zobrala obrázok a položila som si ho na tú ochrnutú ruku... A v tom momente som začala mať cit v prstoch a v celej ruke. Skúsila som aj nohu a tá tiež fungovala. Mohla som sa oprieť a postaviť. Potom som si klákla, poďakovala za pomoc a čakala som na dcéru. Hneď sme šli k obvodnej lekárke, ktorá nezistila žiadne príznaky mŕtvice. Poslala ma domov s tým, že keď mi bude horšie, treba privolať

urgent. Potom prišiel môj syn a odviezol ma do nemocnice, kde som sa po dlhšom čakaní a vyšetrovaní dostala na neurologické oddelenie na JIS. Postihol ma infarkt hlavnej mozgovej cievy. Lekári a sestry ma kontrolovali a sledovali, nemohla som sa pohnúť, otočiť hlavou... Nevedela som prečo. Až neskôr mi vysvetlili, čo sa mi stalo a povedali, že môj stav je veľmi vážny.

Všetci lekári a sestry považovali za zázrak, keď som sa po týždni na JIS postavila a začala sama chodiť. Všetci sa čudovali, že mi nezostali žiadne následky. Po dvoch týždňoch som bola prepustená z nemocnice a vrátila som sa do normálneho života.

Dávam vám toto svedectvo, aby som povzbudila tých, ktorých postihne takáto alebo podobná nečakaná príhoda - aby nezúfali, ale vedeli, koho majú v prvom rade prosieť o pomoc. Ja som v tejto situácii zakúsila veľkú Božiu lásku, pomoc a Jeho dobrotu. Myslím, že sa ani nedokážem dostatočne poďakovať Pánu Bohu. Po návrate domov z nemocnice som si uvedomila, že som mohla ostať postihnutá alebo umrieť vzhľadom na všetky choroby, ktoré mi staroba prináša. Prečo ma tu Pán ešte nechal? Môj syn mi odpovedal slovami: Nemala si umrieť, máš ešte splniť nejakú úlohu."

Za rozhovor ďakuje Jozefína Matejová

Kresťanská viera nie je teória ani filozofia, je to stretnutie s Ježišom

Tak znela hlavná myšlienka homílie pápeža Františka, ktorú minulý rok na začiatku Adventu slávil omšu v Dóme svätej Marty. Na to, aby sme skutočne stretli Ježiša, musíme sa podľa Svätého Otca vydať na cestu. Potrebujeme k tomu tri postoje: musíme byť bdelí v modlitbe, činní v láske a radostní vo vzdávaní chvály.

„Stretnúť Ježiša, to je tá milosť, po ktorej túžime počas Adventu,“ vysvetlil pápež František. V období očakávania príchodu Krista nám liturgia ponúka mnohé Ježišove stretnutia: s Matkou v jej lone, s Jánom Krstiteľom, s pastiermi, s mudrcmi. Toto všetko, dodal Svätý Otec, nám hovorí, že Advent je časom na krácanie a vychádzanie v ústrety Pánovi, časom potrebným, aby sme neostali stáť na mieste. Preto by sme sa mali podľa

rímskeho biskupa pýtať samých seba, ako môžeme kráčať v ústrety Ježišovi: „Aké sú postoje, ktoré musím zaujať, aby som sa stretol s Pánom? Ako mám pripraviť svoje srdce na stretnutie s Pánom?“

„V modlitbe na začiatku omše nám liturgia naznačuje tri postoje: bdelosť v modlitbe, činnosť v láske a radosť v chvále. To znamená, že sa musím modliť s bdelosťou; musím byť činný v láske, v bratskej láske: nielen dať almužnu, ale tiež tolerovať ľudí, ktorí sú mi nepríjemní, tolerovať deti, keď sú príliš hlučné, alebo manželka či manželku, keď sú ťažkosti. Tolerovať. Tiež prežívať radosť z chválenia Pána: jasajúci v radosti. Keď budeme takto prežívať cestu, naozaj stretneme Pána. Nesmieme stáť na mieste.“

Aj samotný Ježiš hovorieval, aby sme

sa nezastavovali. A práve v tomto kráčaní za ním nás čaká prekvapenie, dodal pápež František, pretože On je Pánom prekvapení: „Kráčam, aby som ho stretol a On kráča, aby stretol mňa. Keď sa stretneme, uvidíme, že to veľké prekvapenie je, že On ma hľadal skôr, než som ho začal hľadať ja. To je to veľké prekvapenie zo stretnutia s Pánom. On nás hľadal skôr. On je vždy prvý. On zdoláva cestu, aby nás stretol.

Pán vždy vykročí prvý. My urobíme jeden krok a on ich urobí desať. Vždy. Hojnosť Jeho milosti, Jeho lásky, Jeho nežnosti, ktorá sa nikdy neunaví hľadať nás. Niekedy tiež skrze malé veci: my si myslíme, že stretnúť Pána je veľkolepá vec, ako človek zo Sýrie Naaman, keď bol malomocný: a to nie je jednoduché. Aj na neho čakalo

veľké prekvapenie, akým spôsobom konal Boh. Náš Boh je Boh prekvapení. Boh, ktorý nás hľadá, čaká nás a žiada nás iba o malý krok dobrej vôle.”

Svätý Otec na záver veriacich povzbudil, aby mali vôľu stretnúť sa s Pánom. Lebo ak máme vôľu, On nám pomôže: Pán nás bude sprevádzať počas nášho života. A i keď nás uvidí toľkokrát vzdialiť sa od neho, bude čakať ako otec na márnotravného syna. A mnohokrát nás uvidí tiež priblížiť sa a On nám bude bežať v ústrety:

Pápež na záver homílie dodal: „Vždy sa ma dotklo to, čo hovorieval pápež Benedikt, že viera nie je nejaká teória, filozofia, idea. Je to stretnutie s Ježišom. Lebo ak si sa nikdy nestretol s jeho milosrdenstvom, môžeš recitovať Krédo naspamäť, ale nemáš vieru.

„Zákonníci vedeli všetko do detailu,

čo sa týkalo dogmatiky ich času, všetko z morálky vtedajšej éry. Avšak nemali vieru, lebo ich srdce sa vzdialilo od Boha. Vzdialiť sa alebo mať vôľu vyjsť v ústrety. A to je milosť, o ktorú dnes prosíme: „Ó Bože, náš Otec, prebud' v nás vôľu ísť v ústrety

Kristovi prostredníctvom dobrých skutkov. Ísť v ústrety Ježišovi. A preto si pripomínáme milosť, za ktorú sme sa modlili: bdelosť v modlitbe, činnosť v láske a radosť vo chvále. Tak sa stretneme s Pánom a bude nás čakať veľké prekvapenie.“

Štedrovečerná liturgia

Úvod (otec alebo matka)

V mene Otca i Syna i Ducha Svätého. Dnes oslavujeme Vianoce – čas, keď sa Boh z lásky k nám stal človekom. Ježiš, Knieža pokoja, sa narodil, aby priniesol aj do našej rodiny dobro, lásku a radosť. V túto chvíľu zavítal aj k nám. Mária, ty si Matkou narodeného Božieho Syna. Chceme ťa spoločne pozdraviť: Zdravas', Mária...

Evanjelium

Započúvajte sa do slov Evanjelia podľa Lukáša: 1, 26 – 38

V šiestom mesiaci poslal Boh anjela Gabriela do galilejského mesta, ktoré sa volá Nazaret, k panne zasnúbenej mužovi z rodu Dávidovho, menom Jozefovi. A meno panny bolo Mária. Anjel prišiel k nej a povedal: „Zdravas, milosti plná, Pán s tebou.“ Ona sa nad jeho slovami zarazila a rozmyšľala, čo znamená takýto pozdrav. Anjel jej povedal: „Neboj sa, Mária, našla si milosť u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu meno Ježiš. On bude veľký a bude sa volať synom Najvyššieho.

Pán Boh mu dá trón jeho otca Dávida, naveky bude kralovať nad Jakubovým rodom a jeho kráľovstvu nebude konca.”

Mária povedala anjelovi: „Ako sa to stane, keď ja muža nepoznám?” Anjel jej odpovedal: „Duch Svätý zostúpi na teba a moc Najvyššieho ťa zatieni. A preto aj dieťa bude sa volať svätým, bude to Boží Syn. Aj Alžbeta, tvoja príbuzná, počala syna v starobe. Už je v šiestom mesiaci. A hovorili o nej, že je neplodná. Lebo Bohu nič nie je nemožné.”

Mária povedala: „Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova.” Anjel potom od nej odišiel.

Pieseň Tichá noc (JKS č. 88)

Prosby a vďaky (môže sa zapojiť každý člen rodiny)

- Pane, v noc tvojho narodenia ťa prosíme za všetkých ľudí dobrej vôle, aby sme vytvárali jednu ľudskú rodinu spojenú s tebou.

- Prosíme ťa, vyslyš nás.

- Za nás všetkých (môžeme vymenovať), aby si nás v novom roku 2018 požehnával a ochraňoval.

- Za opustených, hladujúcich, chorých a trpiacich, aby v týchto dňoch našli v tebe útechu.

- Pane, prosíme ťa aj za našich drahých (môžeme vymenovať), ktorí už nie sú medzi nami, prijmi ich na hostinu do svojho kráľovstva.

- Ďakujeme ti za prežitý rok, počas ktorého si nás sprevádzal, a za to, že môžeme byť pri dnešnej štedrej večeri spolu.

- Ďakujeme ti, Pane.

- Ďakujeme ti za všetky dary, ktorými sa v dnešný večer obdarujeme, a za to, že najväčším darom pre nás si Ty.

- Ďakujeme ti za Svätého Otca, biskupov a kňazov, ktorí sú pre nás tvojimi zástupcami.

Nasledujú vlastné prosby a vďaky.

Požehnanie jedla (otec)

Teraz požehnaj, Otče, toto jedlo, ktoré budeme jesť z tvojej štedrosti. Prosíme, ťa, Pane, buď častým hosťom v našom dome a daj, aby sme boli hodní darov, ktorými si nás obdaroval. Prosíme ťa aj o chlieb pre tých, ktorí ho nemajú. Amen.

Vinš

Vinšujem vám tieto radostné sviatky Narodenia nášho Pána Ježiša, aby sa Ježiš vo vás duchovne narodil svojou väčšou láskou, dobrotou a pokojom. (Všetci si môžu vzájomne podať ruky a povinšovať.)

Boží sluha Andrej Majcen: Don Bosco Vietnamu

Andrej Majcen sa narodil 30. septembra 1904 v slovinskom Maribore do rodiny súdneho úradníka. Otec ho poslal na štúdiá, aby sa stal učiteľom. Matka bola veľmi zbožná a často mu opakovala: „Pamätaj na to,

že si Syn Márie.”

Po absolvovaní štúdií sa ako 19-ročný stal učiteľom na saleziánskej základnej škole v Radnej. Vtedy ešte nepremýšľal nad povolaním kňazstva, ale už v roku 1924 vstúpil ako novic do saleziánskej

spoločnosti. Počas svojej prípravy a teologických štúdií vykonával rôzne zodpovedné služby. V roku 1933 bol vysvätený a okamžite požiadal o misie do Číny, kde úspešne pracoval slovinský misionár Jozef Kerec. Jeho žiadosť bola vypočítaná o dva roky neskôr.

Andrej Majcen v Číne zostal 16 rokov. Viedol odbornú školu pre chlapcov, najmä z chudobných rodín, ktorú ich navštevovalo až okolo 500. Pod vplyvom komunistického režimu musel v roku 1951 odísť do Hong Kongu, neskôr strávil dva roky ako misionár v severnom Vietname, ktorý bol pod francúzskym protektorátom, a prebiehala tam vojna medzi vietnamskými partizánmi a Francúzmi. Andrej pracoval v „meste chlapcov“, kde žilo a učilo sa asi 450 vojnových sirôt, a saleziáni im ponúkali možnosť odborného i náboženského vzdelávania. V roku 1954 bol menovaný riaditeľom saleziánskeho inštitútu v Hong Kongu - tam riadil výučbu remesiel pre základné a stredné odborné školy, ktorej sa zúčastnilo asi 1100 mladých. Po dvoch rokoch bol poslaný do južného Vietnamu, kde pôsobil celých 20 rokov. Bol vedúcim rôznych škôl, delegátom saleziánskeho predstaveného, viedol saleziánskych novicov a nastavil základy saleziánskej spoločnosti vo Vietname, vďaka čomu ho tu nazvali „vietnamským donom Boscom“. Po tom, čo

v roku 1975 ovládol južný Vietnam komunistický režim, zahraniční misionári boli nútení krajinu opustiť. Andrej odchádzal ako jeden z posledných a ostalo po ňom asi 130 mladých saleziánov, ktorí boli schopní vybudovať nezávislú komunitu. Chorý a vyčerpaný strávil nasledujúce tri roky na Taiwane, kde napísal 14-zväzkovú históriu saleziánov vo Vietname.

V roku 1979 prišiel do Ľubľany a vo svojej rodnej krajine strávil ešte 20 rokov. Až do posledných dní pracoval ako spovedník a povzbudzoval mladých ľudí k misiám - so svojím milovaným Vietnamom v srdci. Do večnosti odišiel 30. septembra 1999 v deň svojich 95. narodenín a aktuálne prebieha proces jeho povýšenia na blahorečeného.

Spoločenstvá vo farnosti: Modlitbová ruža

„Dôverujte Panne Márii a uvidíte, čo sú to zázraky.“

Už u samotného dona Bosca zohrávala významnú úlohu Panna Mária. Spreádzala ho od útleho detstva a on jej za to zasvätil celý život. Dá sa povedať, že Mária je dôležitá súčasť saleziánskej spirituality. A práve táto významná žena je základom ďalšieho spoločenstva, pôsobiaceho v našom stredisku – tzv. modlitbovej ruže.

Je to ružencové spoločenstvo, kde sa každý člen zaviazal pravidelne sa modliť jeden desiatok ruženca. Takto sa spoločne na diaľku pomodlia celý ruženec za spoločné úmysly.

Naši farníci fungujú v štyroch modlitbových skupinách – ružiach. Spoločne sa stretávajú raz za mesiac na nedeľnej poklone pred Sviatosťou oltárnou, kde sa pomodlia svätý ruženec a ruženec Božieho milosrdenstva. Toto stretnutie slúži aj na vzájomné vymenenie si kartičiek s tajomstvami ruženca určenými na nasledujúci mesiac. Okrem týchto skupín existuje ružencové spoločenstvo aj pre na-

ších mladých v stredisku – ruža blahoslaveného J. H. Newmana. Pre veľký záujem bola vytvorená druhá skupina, kde sa však stále môžu pridať ďalší. Napriek tomu, že sa účastníci nestretávajú na pravidelnej báze, komunikujú spolu elektronicky. Mailom si spoločne určujú úmysly, ale aj píšú rôzne duchovné povzbudenie.

Stále je možnosť, aby sa naša modlitbová komunita rozrastala. Čím viac ľudí sa zapojí, tým viac dobra a ovocia môžeme priniesť nielen do našej farnosti. Ak teda niekto cíti túžbu pridať sa, či už k jednej alebo druhej skupine, stačí sa ozvať pánovi kostolníkovu alebo niektorému zo saleziánov.

Dominika Bernátová

Zimné hádanky

Kto nájde vyobrazené veci v písmenkovej mriežke?

P	E	S	V	I	E	C	A	P	I	N	A
K	O	S	T	R	O	M	Č	E	K	A	N
B	O	H	V	I	E	Z	D	A	R	Í	M
V	O	S	N	E	H	U	L	I	A	K	T
R	O	D	O	M	Č	E	K	O	S	T	O
Z	J	A	V	E	N	I	E	C	E	N	A
Č	E	S	L	A	B	O	L	E	S	T	I
Z	V	E	R	U	K	A	V	I	C	E	R
P	O	T	K	A	N	I	N	A	B	E	R
N	O	S	O	B	E	R	A	Č	F	Í	G

Advent

Advent, advent, štyri sviece,
prvá z nich sa zatrblicce,
za ňou druhá, tretia zhorí,
prinesieme stromček z hory.
A keď štvrtá planie z tíška,
tešíme sa na Ježiška.

Vianoce

Maličký anjelič v okne stál
a krásne Vianoce všetkým ľuďom prial.
Aby v novom roku zdravie,
šťastie, lásku mali
a stále sa na seba pekne usmievali.

Hádanky. Hádanky. Hádanky.

1. Prečo stromy nechodia?
 2. Čo je uprostred zemegule?
 3. Prečo sa medvede neopaľujú?
 4. Ktoré zviera je najsilnejšie?
 5. Ktorá matka nemá žiadne deti?
 6. Prečo majú hodinky ručičky a nie nožičky?
 7. Do čoho sa ráno vkladne a večer sa z toho vykladne?
- Do čoho sa večer vkladne a ráno sa z toho vykladne?

(Riešenie: 1. Preto, že by v lese zabúdli. 2. Písmeno G. 3. Pretože si nevedia vyzliecť kožuch. 4. Slimák, lebo si nosí svoj dom. 5. Matka šroubu. 6. Aby nám neutiekli. 7. Šaty a posteľ.)

*NA VIANOCE A V NOVOM ROKU.
VINŠUJEM VAM NASTOKRÁT.
TEPLÉ SŤENKO NAD DOMOVOM.
DOBRE SKUTKY S DOBRÝM SLOVOM.
ZDRAVIA, ŠŤASTIA AKURÁT.
ABY VÁS MAL PÁN BOH RÁD*

www.deti.vira.cz
Alžběta Krájčí

Maľovanka:

Rozpis svätých omší počas vianočných sviatkov

24.12. Štedrý deň (nedeľa):

7:30, 9:00, 10:30, 11:45, 22:00, 24:00

25.12. Narodenie Pána - prikázaný sviatok (pondelok):

7:30, 9:00, 10:30, 11:45, 18:30

26.12. Sviatok sv. Štefana (utorok):

7:30, 9:00, 10:30, 17:00

31.12. Silvester (nedeľa):

7:30, 9:00, 10:30, 11:45, 16:00

1.1. Slávnosť Panny Márie Bohorodičky - prikázaný sviatok (pondelok)

7:30, 9:00, 10:30, 11:45, 18:30

6.1. Zjavenie Pána (Traja Králi) - prikázaný sviatok (sobota)

7:30, 9:00, 10:30, 11:45, 18:30

V ostatné dni sú sväté omše štandardne o 7:00 a 18:30.

Naše akcie

- 12. a 19. 12.** Rorátna svätá omša v kostole (06:30)
- 15. a 22. 12.** Tematická mládežka v kostole (18:30)
- 15. - 17. 12.** Sústreďenie birmovancov (Banská Belá)
- 22. 12.** Duchovná obnova pre mladých
- 23. 12.** Animátorský čin roka
- 26. 12.** Pastierske Vianoce
- 26. 12.** Štefanovica
- 27. - 30. 12.** Duchovné cvičenia (Banská Belá)
- 30. 12. - 2. 1.** Silvestrovská chata (Banská Belá)
- 8. 1.** Sviatok bl. Titusa Zemana
- 14. 1.** Trojkraľový koncert
- 28. 1.** Premiéra muzikálu Ester v Misijnom dome (16:00 a 19:00)